Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

12 päivänä toukokuuta 2021 *

Muutoksenhaku – Henkilöstö – Entinen sopimussuhteinen toimihenkilö – Sosiaaliturva – Yhteinen sairausvakuutusjärjestelmä – Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artikla – Järjestelmän piirissä pysyminen eläkkeelle siirtymisen jälkeen – Edellytys, joka koskee työskentelyä yli kolmen vuoden ajan – Eläkeoikeuksien siirtämisen johdosta tehty hakemus yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään liittymisestä – Hyvitettyjen eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien rinnastaminen palvelusvuosiin – Hakemuksen hylkääminen – Kumoamiskanne – Asianomaiselle vastainen toimi – Unionin yleisen tuomioistuimen määräys, jolla kanne jätetään tutkimatta – Kumoaminen

Asiassa C-202/20 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 12.5.2020,

Claudio Necci, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan aluksi S. Orlandi ja T. Martin, avocats, sittemmin S. Orlandi, avocat,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään B. Mongin ja T. S. Bohr,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan parlamentti, asiamiehinään J. Van Pottelberge ja I. Terwinghe, ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja M. Alver,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Wahl sekä tuomarit F. Biltgen (esittelevä tuomari) ja L. S. Rossi,

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valittaja vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 25.3.2020 antaman määräyksen Necci v. komissio (T-129/19, ei julkaistu, EU:T:2020:131; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta hänen SEUT 270 artiklaan perustuvan kumoamiskanteensa 18.4.2018 tehdystä komission päätöksestä, jolla hylätään implisiittisesti hänen 18.12.2017 tekemänsä hakemus liittymisestä Euroopan yhteisöjen yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään (jäljempänä yhteinen sairausvakuutusjärjestelmä) (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt

2 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt), sellaisina kuin ne ovat muutettuina 24.11.2010 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU, Euratom) N:o 1080/2010 (EUVL 2010, L 311, s. 1), 72 artiklan 1 kohdassa säädetään lähinnä, että sairaustapauksessa virkamiehen, hänen puolisonsa silloin, kun puoliso ei voi saada samanluonteisia ja -suuruisia suorituksia sovellettaessa kaikkia muita lainsäädännöllisiä tai hallinnollisia määräyksiä, hänen lastensa ja hänen huollettavinaan olevien henkilöiden sairauskulut korvataan yhteisestä sairausvakuutusjärjestelmästä. Henkilöstösääntöjen 72 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Virkamieheen, joka on unionin palveluksessa 63 vuoden ikään asti tai jolle maksetaan työkyvyttömyyskorvausta, sovelletaan hänen palvelussuhteensa päättymisen jälkeen 1 kohdan säännöksiä. Vakuutusmaksu lasketaan eläkkeen tai korvauksen perusteella.”

3 Henkilöstösääntöjen, sellaisina kuin ne ovat muutettuina asetuksella N:o 1080/2010, 90 artikla on henkilöstösääntöjen VII osastossa, jonka otsikko on ”Muutoksenhakukeinot”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”1. Jokainen näissä henkilöstösäännöissä tarkoitettu henkilö voi tehdä nimittävälle viranomaiselle hakemuksen, että tämä tekisi häneen liittyvän päätöksen. Viranomainen ilmoittaa perustellusta päätöksestänsä sille, jota asia koskee, neljän kuukauden kuluessa pyynnön esittämispäivästä. Jos pyyntöön ei ole vastattu tämän määräajan kuluessa, asian katsotaan tulleen hylätyksi hiljaisella päätöksellä, josta voi tehdä valituksen seuraavan kohdan mukaisesti.

2. Jokainen näissä henkilöstösäännöissä tarkoitettu henkilö voi tehdä häntä koskevasta toimenpiteestä valituksen nimittävälle viranomaiselle, jos kyseinen viranomainen on tehnyt päätöksen tai jos se on jättänyt henkilöstösäännöissä edellytetyn toimenpiteen tekemättä. Valitus on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa. – –

– –”

4 Henkilöstösääntöjen, sellaisina kuin ne ovat muutettuina 22.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY, Euratom) N:o 723/2004 (EUVL 2004, L 124, s. 1), liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Virkamiehellä, joka siirtyy yhteisöjen palvelukseen sen jälkeen kun hän:

– on eronnut tehtävistään [julkishallinnossa taikka] kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön [palveluksessa],

tai

– lopettanut toimintansa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana,

on mahdollisuus vakinaistamisensa ja sen ajankohdan välisenä aikana, jona hän saa oikeuden henkilöstösääntöjen 77 artiklassa tarkoitettuun vanhuuseläkkeeseen, suorituttaa yhteisöille varsinaisen siirtohetken mukaan vakuutusmatemaattisesti laskettu pääoma, joka edustaa hänen edellä mainittuja palveluksia suorittamalla kartuttamiaan eläkeoikeuksia.

Tällöin toimielin, jonka palveluksessa virkamies on, määrittää yleisissä täytäntöönpanosäännöksissä niiden palvelusvuosien lukumäärän, joka aiemman palvelusajan osalta otetaan huomioon yhteisön eläkejärjestelmässä, ottaen huomioon virkamiehen peruspalkka, ikä ja muuntokurssi siirtopyynnön tekopäivänä vakinaistettaessa sekä siirretyn pääoman arvon vähennettynä määrällä, joka edustaa siirtopyynnön tekopäivän ja varsinaisen siirtopäivän välistä pääoman uudelleenarvostusta.

– –”

Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavat palvelussuhteen ehdot

5 Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen, sellaisena kuin ne ovat muutettuina asetuksella N:o 1080/2010 (jäljempänä muuhun henkilöstöön sovellettavat palvelussuhteen ehdot), 95 artiklassa säädetään seuraavaa:

”– – Henkilöstösääntöjen 72 artiklan 2 ja 2 a kohtaa ei kuitenkaan sovelleta sopimussuhteiseen toimihenkilöön, joka on ollut unionin palveluksessa 63 ikävuoteen asti, jollei hänen palvelussuhteensa sopimussuhteisena toimihenkilönä ole jatkunut yli kolmea vuotta.”

Asian tausta

6 Unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt asian taustan lyhyesti valituksenalaisen määräyksen seuraavissa kohdissa:

”1 Kantajana oleva Claudio Necci on hoitanut tehtäviään Euroopan komissiossa – – palvelussuhteisena toimihenkilönä 1.7.2009–30.6.2011.

2 Kantaja pyysi 27.10.2020, että eläkeoikeudet, jotka hänelle olivat kertyneet hänen ollessaan Italian hallinnon palveluksessa – – siirrettäisiin Euroopan unionin toimielinten eläkejärjestelmään (jäljempänä unionin eläkejärjestelmä) henkilöstösääntöjen[, sellaisina kuin ne ovat muutettuina asetuksella N:o 723/2004,] liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

3 Kantaja lähti 1.7.2011 komissiosta ja siirtyi eläkkeelle 64 vuoden iässä.

4 Komissio vahvisti kantajan eläkeoikeudet 18.7.2011 tehdyllä päätöksellä. Se päätti myös kantajan kuulumisen [yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään] nojautumalla [muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen] 95 artiklaan, jonka mukaan yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän piirissä pysyminen edellyttää sellaisen sopimussuhteisen toimihenkilön osalta, joka on ollut unionin palveluksessa eläkeikään asti, että hänen palvelussuhteensa sopimussuhteisena toimihenkilönä on jatkunut yli kolme vuotta. Kyseistä 18.7.2011 tehtyä päätöstä ei ole riitautettu.

5 Italian eläkekassa ilmoitti 12.2.2014 komissiolle, että kantajan eläkeoikeuksia edustavan pääoman määrä oli [eläkeoikeuksien siirtämistä koskevan hakemuksen] tekemisajankohtana 383 570,92 euroa.

6 Komission yksiköt lähettivät kantajalle 18.3.2014 päivätyllä sähköpostilla ilmoituksen hänen eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia koskevasta väliaikaisesta laskelmasta ja pyysivät häntä päättämään eläkeoikeuksiensa siirtämisestä. Kyseisessä asiakirjassa, jossa viitattiin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklaan, palautettiin mieleen edellytys, jonka mukaan on niin, että jotta sairauskulut voidaan korvata unionin toimielimissä, on tarpeen, että varsinaisia palvelusvuosia unionin toimielimissä on kertynyt kolme vuotta, ja kiinnitettiin kantajan huomio niihin seurauksiin, joita hänen eläkeoikeuksiensa siirtämisestä saattaa olla.

7 Kantaja osoitti 11.4.2014 henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimistolle (jäljempänä PMO) sähköpostin, jossa hän pyysi jatkamaan määräaikaa tehdäkseen päätöksensä [eläkeoikeuksiensa siirtämisestä]. Hän totesi vielä seuraavaa: ’Tiedän, ettei minulla ole enää sairausvakuutusta Italiassa ja etten kuuluu komission yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän piirin. Haluaisin pyytää lisätietoja yksityisestä vakuutusturvasta.’ Määräaikaa jatkettiin hänen osaltaan 5.5.2014 asti.

8 Kantaja hyväksyi 6.5.2014 väliaikaisen tarjouksen [eläkeoikeuksiensa siirtämisestä]; kyseisen tarjouksen mukaan hänellä katsottiin olevan sellaisia lisäpalvelusvuosia, jotka on otettava huomioon unionin eläkejärjestelmässä, 16 vuotta, 9 kuukautta ja 17 päivää.

– –

11 Italian eläkekassa maksoi 14.8.2017 unionin eläkejärjestelmään 387 768,73 euron suuruisen summan kantajan kansallisten eläkeoikeuksien perusteella.

12 Komissio teki 19.9.2017 palvelusvuosien hyvittämisestä ensimmäisen päätöksen, jonka johdosta sen ajan, jonka kantajan katsotaan suorittaneen maksuja unionin eläkejärjestelmään, katsottiin olevan 14 vuotta ja 9 päivää. Sen jälkeen, kun kantaja oli tehnyt 18.12.2017 valituksen, joka hyväksyttiin 14.3.2018, tämän hyvityksen määräksi katsottiin 16 vuotta, 9 kuukautta ja 17 päivää.

13 Kantaja teki 18.12.2017 eläkeoikeuksiensa siirtämisen johdosta PMO:lle hakemuksen liittymisestä yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään.

14 Tämä hakemus hylättiin implisiittisesti 18.4.2018 [ja kyseinen implisiittinen hylkääminen muodostaa riidanalaisen päätöksen] henkilöstösääntöjen[, sellaisena kuin ne ovat muutettuina,] 90 artiklan 1 kohdan nojalla.

15 Kantaja teki 18.7.2018 henkilöstösääntöjen[, sellaisena kuin ne ovat muutettuina asetuksella N:o 1080/2010,] 90 artiklan 2 kohdan nojalla valituksen [riidanalaisesta päätöksestä].

16 Hänen valituksensa hylättiin 19.11.2018 tehdyllä päätöksellä. Kyseinen päätös perustuu siihen, ettei valitusta voida ottaa tutkittavaksi, koska se olisi pitänyt tehdä 18.7.2011 tehdystä päätöksestä, jossa vahvistetaan kantajan eläkeoikeudet ja todetaan, ettei kantaja kuulu yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään.”

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

7 Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.2.2019 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista. Kyseisen kanteen tueksi esitettiin kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen peruste perustui muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklan rikkomiseen ja jälkimmäinen toissijaisesti esitetty peruste kyseisen säännöksen lainvastaisuuteen SEUT 45 artiklan kannalta.

8 Komissio vetosi puolustuksessaan siihen, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, koska sitä on edeltänyt valitus, joka ei täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Valitusta ei sen mukaan voitu ottaa tutkittavaksi, koska se olisi pitänyt tehdä 18.7.2011 tehdystä päätöksestä, jossa vahvistetaan valittajan eläkeoikeudet ja todetaan, ettei valittaja kuulu yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään (jäljempänä 18.7.2011 tehty päätös). Kyseinen toimielin vaati toissijaisesti, että valittajan esittämät kanneperusteet hylätään.

9 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisella määräyksellä, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi. Se katsoi aluksi, että 18.7.2011 tehty päätös on valittajalle vastainen toimi, josta on tullut lainvoimainen, koska valittaja ei ole tehnyt valitusta. Unionin yleinen tuomioistuin palautti mieleen, että toimihenkilö, joka ei ole nostanut kannetta hänelle vastaisesta toimesta, ei voi myöhemmällä hakemuksella korjata tätä laiminlyöntiä, jollei hänen tilanteensa uudelleen tarkastelu ole perusteltavissa uudella ja olennaisella seikalla, ja se katsoi, että valittajan eläkeoikeuksien siirtäminen ei ole tällainen seikka etenkään, koska kyseisellä siirtämisellä ei muuteta valittajan tilannetta hänen yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään kuulumisensa kannalta. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tämän perusteella, ettei valittajan 17.12.2017 tekemä hakemus yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään liittymisestä voinut synnyttää hänelle uutta oikeutta nostaa kanne 18.7.2011 tehdystä päätöksestä.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

10 Valittaja vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja

– määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

11 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

12 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee oikeusriidan kohteen vääristämistä, toinen tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden loukkaamista ja kolmas yhtä sovellettavaa lainsäädäntöä koskevan periaatteen loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

13 Valittaja vetoaa ensimmäisessä valitusperusteessaan oikeusriidan kohteen vääristämiseen siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 45 kohdassa, että valittajalle vastainen toimi oli 18.7.2011 tehty päätös. Valittaja väittää, ettei hän riitauta kyseistä päätöstä ja ettei hänellä ole ollut sen osalta oikeussuojan tarvetta siltä osin kuin komissio on todennut siinä perustellusti, ettei hän muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklan mukaan voinut enää kuulua yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään hänen eläkkeelle siirtymisestään lukien, koska hän oli hoitanut sopimusperusteisen toimihenkilön tehtäviään alle kolmen vuoden ajan. Hänen kumoamiskanteensa koski sitä vastoin riidanalaista päätöstä, jolla komissio kieltäytyi liittämästä häntä yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään 19.9.2017 lukien sillä perusteella, että unionin eläkejärjestelmään siirrettyjä italialaisia eläkeoikeuksia ei voida rinnastaa mainitussa säännöksessä tarkoitettuihin palvelusvuosiin.

14 Kantajan mukaan 18.7.2011 tehty päätös ja riidanalainen päätös perustuvat eri perusteluihin eikä niillä ole siis samaa kohdetta, koska niistä ensimmäinen nojautuu toteamukseen, jonka mukaan valittaja ei ole ollut kolmen vuoden ajan unionin palveluksessa, ja jälkimmäisellä konkretisoidaan hallinnon kieltäytyminen rinnastamasta hyvitettyjä eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklassa tarkoitettuihin palvelusvuosiin.

15 Valittaja toteaa, että hänelle on tosin ilmoitettu 18.7.2011 siitä, että komissio tulkitsee muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklaa siten, etteivät sen piiriin kuulu eläkeoikeuksien mahdollisen siirtämisen perusteella hyvitetyt eläkkeeseen oikeuttavat palvelusvuodet. Kyseinen ilmoitus ilmaisi kuitenkin valittajan mukaan yksinomaan hallinnon tulevaa aikomusta olla tarkastelematta uudelleen valittajan kuulumista yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään, jos hän siirtää eläkeoikeutensa. Mainittua ilmoitusta ei kuitenkaan voida pitää valittajalle vastaisena toimena, koska se ei hänen eläkkeelle siirtyessään vaikuta suoraan ja välittömästi hänen etuihinsa muuttaen olennaisesti hänen oikeusasemaansa.

16 Valittaja toteaa vielä, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 46 ja 52 kohdassa esittämillä seikoilla siitä, että hän on asiasta täysin tietoisena hyväksynyt eläkeoikeuksiensa siirtämisen, ei ole vaikutusta riidanalaisesta päätöksestä nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamiseen. Hän näet katsoo, ettei hän voinut riitauttaa komission kieltäytymistä ottamasta huomioon hyvitetyt eläkkeeseen oikeuttavat palvelusvuodet niin kauan kuin hän ei ollut suorittanut kyseistä siirtoa.

17 Komissio kiistää väitetyn vääristämisen ja vaatii kyseisen valitusperusteen hylkäämistä. Komissio vetoaa riidanalaisen määräyksen 51 kohtaan ja väittää, että italialaisten eläkeoikeuksien varsinainen siirto ei ole voinut vaikuttaa muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklan soveltamisedellytyksiin, koska kyseisellä siirrolla ei ole muutettu niiden vuosien lukumäärää, joiden aikana valittaja on ollut unionin palveluksessa sopimussuhteeseen perustuvana toimihenkilönä kyseisessä artiklassa tarkoitetulla tavalla. Kyseisen säännöksen ja henkilöstösääntöjen, sellaisena kuin ne ovat muutettuina asetuksella N:o 723/2994, liitteessä VIII olevan 11 artiklan välillä ei näet ole mitään liittymäkohtaa, jonka perusteella eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien lukumäärää voitaisiin lisätä kansallisen järjestelmän perusteella suoritettujen maksujen siirtämisellä. Valittaja niputtaa siis virheellisesti yhteen unionin palveluksessa kertyneet varsinaiset palvelusvuodet ja mainitun siirron vuoksi myönnettyjen eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien lukumäärän.

18 Komission mukaan 18.7.2011 tehdyn päätöksen ja riidanalaisen päätöksen kohde oli eri, kuten valittaja itsekin myöntää. Viimaksi mainittu päätös koskee siirrettyjen eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien lukumäärää, joten se ei voi olla uusi seikka arvioitaessa muuhun henkilöstöön sovellettavien

palvelussuhteen ehtojen 95 artiklassa tarkoitettujen palvelusvuosien lukumäärää, joka on määritetty lopullisesti 18.7.2011 tehdyssä päätöksessä. Koska siirretyillä eläkkeeseen oikeuttavilla palvelusvuosilla ei voida muuttaa unionin palvelusvuosien lukumäärää, niillä ei voida muuttaa olennaisesti kantajan tilannetta siihen tilanteeseen nähden, jonka johdosta kyseinen päätös tehtiin.

19 Komission mukaan 18.7.2011 tehty päätös ei ole ”ilmoitus”, kuten valittaja väittää, eikä siinä todeta, että päätös siitä, ettei valittaja kuulu enää yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän sairausvakuutuksen piiriin, oli ainoastaan väliaikainen. Päätöksessä on todettu sitä vastoin, ettei valittaja kuulu kyseisen vakuutusturvan piiriin eläkkeellä ollessaan, ja sitä on sovellettu välittömästi.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

20 Valittaja väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on vääristänyt oikeusriidan kohdetta katsomalla valituksenalaisessa määräyksessä, että riidanalainen päätös oli valittajalle vastaisen toimen eli 18.7.2011 tehdyn päätöksen pelkästään vahvistava päätös, eikä mitään uutta ja olennaista seikkaa, joka voi oikeuttaa sen uudelleen tarkastelun, ole tullut esiin, vaikka kyseiset päätökset nojautuivat eri perusteluihin eikä niillä ollut siis samaa kohdetta.

21 Tältä osin on palautettava mieleen, että toimi on aikaisemman toimen pelkästään vahvistava toimi, kun siihen ei sisälly aikaisempaan toimeen nähden mitään uutta seikkaa. Lainvoimaiseksi tulleen aikaisemman päätöksen uudelleen tarkastelua koskevan hakemuksen osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että pelkästään se, että on olemassa uusia olennaisia seikkoja, voi oikeuttaa tällaisen hakemuksen tekemisen (tuomio 15.11.2018, Viro v. komissio, C-334/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:914, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on kuitenkin todettava, että – kuten komissio itsekin myöntää – 18.7.2011 tehdyllä päätöksellä ja riidanlaisella päätöksellä on eri kohde. Jälkimmäistä päätöstä ei siis voida pitää ensimmäisen päätöksen pelkästään vahvistavana päätöksenä.

23 Yhtäältä näet 18.7.2011 tehdyllä päätöksellä päätettiin valittajan kuuluminen yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään 1.7.2011 lähtien, jolloin hänet siirrettiin eläkkeelle, sen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklan nojalla, jonka mukaan sopimussuhteisen toimihenkilön tällainen kuuluminen hänen tehtäviensä päättymisen jälkeen edellyttää sitä, että hän on ollut unionin palveluksessa yli kolmen vuoden ajan. Toisaalta riidanalaisella päätöksellä valittajan hakemus siitä, että hän saa 19.9.2017 alkaen liittyä yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään hänen italialaisten eläkeoikeuksiensa siirtämisen johdosta, on hylätty, koska hyvitettyjä eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia ei voida rinnastaa mainitussa artiklassa tarkoitettuihin palvelusvuosiin.

24 Tästä seuraa, että yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään liittymistä koskeva hakemus, joka perustuu mainittujen eläkeoikeuksien siirtämiseen, on tämän tuomion 21 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu uusi seikka 18.7.2011 tehtyyn päätökseen nähden.

25 Tältä osin ei voida katsoa, että kyseisen päätöksen tarkoituksena oli kieltäytyä rinnastamasta valittajalle hyvitettyjä eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia palvelusvuosiin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 95 artiklaa sovellettaessa. Sen lisäksi näet, ettei valittaja ollut tehnyt tämän suuntaista hakemusta ennen mainitun päätöksen tekemistä, hän ei olisi myöskään voinut tehdä näin, koska vaikka hän oli pyytänyt italialaisten eläkeoikeuksien siirtämistä vuoden 2010 aikana, tämä siirto tehtiin kuitenkin vasta vuonna 2017.

26 Tällainen kieltäytyminen olisi siis koskenut tulevaa ja hypoteettista tilannetta, joten valittajalla ei olisi ollut oikeutta nostaa kyseisen kieltäytymisen osalta kannetta, koska hänellä ei olisi ollut oikeussuojan tarvetta, sillä oikeussuojan tarpeen on oltava konkreettinen ja ajankohtainen kanteen nostamisvaiheessa (ks. vastaavasti tuomio 23.11.2017, Bionorica ja Diapharm v. komissio, C-596/15 P ja C-597/15 P, EU:C:2017:886, 83 ja 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa oleva unionin yleisen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan valittajan italialaisten eläkeoikeuksien siirtämisellä unionin eläkejärjestelmään ei muutettu valittajan oikeusasemaa hänen yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään kuulumisensa kannalta, ja komission väite, jonka mukaan valittaja on niputtanut virheellisesti yhteen unionin palveluksessa kertyneet varsinaiset palvelusvuodet ja kyseisen siirron vuoksi myönnettyjen eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien lukumäärän, eivät myöskään ole omiaan kyseenalaistamaan riidanalaisen päätöksen kohdetta vaan ne koskevat sen perusteltavuutta.

28 Edellä esitetystä seuraa, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että valittajalle vastainen toimi oli 18.7.2011 tehty päätös ja että valittajan riidanalaisesta päätöksestä nostama kumoamiskanne oli tämän perusteella jätettävä tutkimatta, se on valituksenalaisessa määräyksessä vääristänyt kyseisen kanteen kohdetta.

29 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hyväksyttävä ja valituksenalainen määräys on siis kumottava tarvitsematta tutkia toista ja kolmatta valitusperustetta.

Valituksenalaisen määräyksen kumoamisen seuraukset

30 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin yleisen tuomioistuimen päätös kumotaan, unionin tuomioistuin voi joko palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi tai itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

31 Nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että koska unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt valittajan kanteen tutkimatta eikä ole siis tutkinut niitä kanneperusteita, joihin valittaja on vedonnut kanteensa tueksi, unionin tuomioistuin katsoo, ettei asia ole ratkaisukelpoinen. Asia on siis palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen.

Oikeudenkäyntikulut

32 Koska asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen, oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Unionin yleisen tuomioistuimen 25.3.2020 antama määräys Necci vastaan komissio (T-129/19, ei julkaistu, EU:T:2020:131) kumotaan.

2) Asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Allekirjoitukset